

Sygn. akt III CZ 7/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku A. K.

przy uczestnictwie U. T.S, M. T. i W. K.

o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku z dnia 13 maja 1993 r.

w sprawie o sygn. akt I Ns .../93,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 marca 2014 r.,

zażalenia uczestniczki U. T.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 września 2013 r.,

oddala zażalenie i pozostawia rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 września 2013 r. Sąd Okręgowy w K., na skutek apelacji wnioskodawcy, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 czerwca 2012 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania wskazując, że Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy. Sąd Rejonowy oddalił wniosek o zmianę postanowienia z dnia 13 maja 1993 r. o stwierdzeniu nabycia spadku po zmarłym W. K. ze względu na upływ terminu przewidzianego w art. 679 § 1 k.p.c., jednak w ocenie Sądu Okręgowego podjętej po rozważeniu materiału dowodowego sprawy, stanowisko to nie jest uzasadnione.

Uczestniczka postępowania U. T. zaskarżyła zażaleniem postanowienie Sądu Okręgowego w całości. Zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie przeprowadzenia rzetelnego postępowania dowodowego i wszechstronnego zbadania materiału dowodowego zebranego w sprawie, a także przez dowolną ocenę zgromadzonych dowodów; naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. przez niewskazanie przyczyn, z powodu których części dowodów odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej. Wskazała na sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na zażalenie wnioskodawca A. K. podniósł, że zarzuty uczestniczki są sprzeczne z procesową formą instytucji zażalenia do Sądu Najwyższego uregulowanego w art. 394¹ § 1¹ k.p.c., która pozwala jedynie na badanie, czy Sąd drugiej instancji mógł uchylić zaskarżone postanowienie przy powołaniu się na przepis art. 386 § 4 k.p.c. Wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zakres kognicji Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu zażalenia wniesionego na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c. jest ograniczony jedynie do zbadania istnienia formalnych, procesowych podstaw wydania zaskarżonego orzeczenia, które określa art. 386 § 2 lub § 4 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2012 r. IV CZ 147/12, OSNC 2013 r., nr 3, poz. 41). Tak określony zakres kontroli nie obejmuje oceny zasadności roszczeń ani merytorycznego badania stanowiska prawnego sądu drugiej instancji, jak również badania prawidłowości zastosowania przepisów prawa procesowego, które nie odnoszą się ściśle do wskazanych w art. 386 § 2 i § 4 k.p.c. podstaw uzasadniających uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji. Sąd Najwyższy uwzględnia zażalenie, jeżeli stwierdzi błędne zakwalifikowanie przez sąd odwoławczy określonej sytuacji procesowej, jako odpowiadającej powołanej w zaskarżonym wyroku podstawie kasatoryjnej.

W okolicznościach niniejszej sprawy słusznie Sąd Okręgowy przyjął, że w następstwie bezpodstawnego uznanie przez Sąd Rejonowy istnienia przesłanki unicestwiającej żądanie w postaci upływu terminu przewidzianego w art. 679 § 1 k.p.c., doszło do oddalenia wniosku mimo nierozpoznania istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c.

Nie może odnieść skutku zażalenie uczestniczki, w którym skarżąca zarzucając naruszenie przepisów postępowania, nie podnosi zarzutu naruszenia art. 386 § 4 k.p.c. i nie kwestionuje oceny Sądu Okręgowego, odnośnie do nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd pierwszej instancji.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak sentencji.